ספר הקנה — סוד מי הם האנשים הראויים לשחיטה

סוד מי הם האנשים הראויים לשחיטה.

ושמע בני כי פעם אחת הלכתי לכרכי הים וראיתי אדם אחד צד דגים והעלה ברשת שלו ז' דגים וזרקה לשמים ויצאה פס יד וקבלה שמע קול ואמר מזומנים לך לעו"ה ואמר לי לעולם לא נכנסתי לא בספק הוראת אכילה ולא בספק הוראת עבירה ואמרתי לו אשריו ואשרי יולדתו.

וע"כ נדבר תחלה באנשים הראויים לשחיטה כל אדם שהוא מומחה מב"ד ומוחזק מב"ד ומכיר ויודע עניינם הוא ששוחט בינו לבין עצמו והוא הראוי לטהר הנגע.

פחות מי"ג שנה ויום אחד שלא הגיע לדוגמא עליונה אין דינו דין ושחיטתו פסולה, וזקן שנתלבנו שערותיו שב לדוגמא שאין שם דין רק כולו לבן ואם הוא שוחט אכזרי הוא בלא רחמים כפר בדוגמא פיגול שחיטתו זרים יאכלו חילו, וכן מומחה הנותן סכין להדיוט לשחוט אף אם שוחט לפניו כדין וכראוי הוא פועל דין כמי שאינו מכיר ופגלו בדינו ופגלו כמומחה בדין גוים כי אל אמונה ואין עול ואסור לאכול לישראל הקדושים פיגול הוא לא ירצה, וכן שחיטת האשה פסולה אע"פ שיודעת שיתא סדרי משנה, ואין להם להביא ראיה ממה שאמר התנא כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשירה בזרים בנשים ובעבדים ובטמאים ומקשה שחטו דיעבד אין לכתחילה לא והלא שחיטה כשרה בזרים בנשים ובעבדים ובטמאים דכתיב ושחט בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן את הדם מקבלה ואילך מצות כהונה לימד על השחיטה שכשרה בזרים, ומשיב ה"ה דאפי' לכתחילה שוחטים אלא משום דקא בעי למיתני טמאים דלכתחילה לא שמא יגע בבשר לכן תנא ששחטו והמקשן הטעהו והסכים לדעתו כי כשאמר ושחט את בן הבקר לפני ה' הראוי לעמוד לפני ה' יצאו טמאים ונשים ועבדים דשחיטתן פסולה ואפי' כדיעבד, ומאי ושחט מומחה והכוונה כי הקרבן קירוב האשה אל האיש והקירוב אינו בא אלא מצד זכר מומחה זהו ריח ניחוח לה', וכן שחיטת חולין פעולתו דין ברחמים והאשה אכזרית מחשבתה רעה לעולם, וכן ערום לבו רואה את הערוה ואינו רשאי לברך, והנה כל המקבל נפש בלא ברכה במקום שאין ברכה יש דחוי למקום הטומאה ושחיטתו פסולה, וכן שחיטת כותי אף כי הוא גר כי אינם גירי אהבה רק מחמת יראת האריות שהיו אוכלין בהם וא"כ הם עם מלכות הרשעה ושם אחיזתם ושחיטתן פסולה ואפי' עומד מומחה על גביו ורואהו ששחט יפה, ואצ"ל שחיטת נכרי שהיא נבלה ואית לה גריעותא דמטמא במגע ואסורה בהנאה כי הנכרי וכל אלהי הנכר סביב ביין הגבורה ונכספים ומתאוים כל הגוים להמשיך כח הגבורה ואצילות לאלהותם שהם אלהים אחרים חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר וכל מחשבתם לשם.

ובהיות בהמת ישראל ושחטו לנכרי לפניו אפי' שחטו כראוי ישראל הקדושים צריכים טהרה ופרישות ממנו משום דהוי זבחי מתים דאלהיהם אין לו כח וחיות מצד עצמו והרי הוא מת.

ור' אלעזר הוא דאמר סתם מחשבת נכרי לע"ז וא"כ אסור גם בהנאה, אשריו שלא גרם להכנס ישראל טומאה בהיכל להעלות מלכות הרשעה, וכן שיכור כשכרותו של לוט אע"פ שאמן את ידו ושחט בפני היודע שפיר אין לאכול משחיטתו שהרי עשה עצמו במה לע"ז הוא נפשו וגופו ע"ז ממש ואז מצאו מקום ומנוחה כחות הטומאה לחול ולנוח ולהיכנס במקום המנוחה כרצונם כי זה תאוותם וחפצם, הוא שכתוב ואנכי נטעתיך שורק כולו זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי הגפן נכריה סורי ממש סורו טמא קראו למו סורו סורו אל תגעו.

וכן חרש אחר שנפסק ממנו כח השמיעה הבאה מכ"ע כי השמיעה קרובה במוח אל הכחות א"כ לא יוכל לתקן כי הוא עצמו בלי תיקון.

וכן שוטה יוצא מכלל העולם ונדבק במזל שבתי (ואינו) נאחז בחכמה עילאה וא"כ במה יוכל להשיב הנפש בע"ח ליוצרה כי הוא אינו בעולם, וכן קטן כמו שאמרנו, ואם ישראל לקח סכין של גוי ושחט אמת בני צדקו דברי רב שאמר קולף בית השחיטה כי סכין של גוי מלא תועבות ורוחות רעות מצד הנבילה ויגרש אותם מאכילתו ע"י הקליפה, וכן השוחט בסכין ששחט בה טריפה צריך הדחה בצונן להעביר הדם מעליו, וגם כח הטריפה כי ע"י אכילת איסור דבר מה חלים הטומאות בגוף ישראל הקדוש שהוא כלי ומלבוש לנפש הקדושה והטהורה, ובגד טמא שעל הגוף מטמא הנפש והנפש מגורשת מקדושתה, וי לכם עמי הארצות בלענים בני בלענים דור עקש ופתלתול משחיתים בני משחיתים יושבים חבורות חבורות לאכול ואוכלים ושותים עד אשר יצא מאפם ומהשם אינם יראים, ואם יביאו להם בשר נבלה וטריפה ויין נסך גמור לא ישיבו ידם מהם והשטן מרקד ושמח עמהם וקב"ה גוזר ומוסיף אורך בגלות יכרת ה' למשתכרים ומרבים ביינות וכורתים השפע והברכה מישראל הקדושים וכלל הדבר כל דבר שאינו בלוע באיסור ואין בו פגם שוחטין בו לכתחילה הוא שאמר רבא ג' מדות בסכין אוגרת ומסוכסכת עולה ויורד: